

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ประสบการณ์ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี
โดย รัตนพร พงษ์เสนา

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตรบุโณ

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ประสบการณ์ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี รัตนพร พงษ์เสนา

เนื่องจากดิฉันไม่พบความราบรื่นในชีวิตฯ เลยตัดสินใจเลิกและอยู่คนเดียว ครั้งแรกก็ทำใจไม่ค่อยได้กับความแตกร้าง ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ดิฉันมีจิตใจแฉะแฉะว่าจะไปหาบุญหากุศล

ต่อมาได้รับการแนะนำจากคุณ บุญส่ง อินทวิรัตน์ จึงได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน พอมาถึงวันที่ ๖ ของการเข้าฝึกปฏิบัติ คุณแม่ซีกก็บอกว่า วันนี้จะแบ่งกันขึ้นโบสถ์บ้าง ไครมันใจว่าตัวเองจะไม่วางนอน ให้เดินออกมาเข้าแถวต่างหากและก็มีมันใจตัวเองว่านั่งได้นานด้วย เพราะในโบสถ์นี้ สักตีสี่ตีห้ามาก สัจจะคือ สัจจะ คุณแม่ซีกบอกพูดออกมาแล้วต้องทำให้ได้

ฝ่ายตัวดิฉันเองฟังแล้วก็คิดว่าตัวเองพอจะเป็นไปได้ก็เลยออกมาตั้งแถวใหม่กับเพื่อน แล้วคุณแม่ซีกก็พานำขึ้นโบสถ์ เพื่อให้พระอาจารย์ฝึก ท่านฝึกให้เดินก่อน คือเวลาเดินให้ออกเสียงดัง ๆ ว่า ยืน-หนอ-เดิน-หนอ ดัง ๆ รู้สึกเข้าใจและเดินได้ดีมาก ประกอบกับตั้งใจทำให้ดีที่สุด เพราะถือว่าตัวเองก็มาหลายวันแล้ว ต้องทำให้ดีและถูกต้องที่สุด เพื่อจะได้ไปถือปฏิบัติที่บ้านได้โดยไม่ต้องมีคนแนะนำ พอฝึกเดินเสร็จแล้ว ท่านพระอาจารย์ฝึกก็บอกว่า ต่อไปนี้ใครคิดว่าตัวเองนั่งได้ครึ่งชั่วโมง - ๑ ชั่วโมง หรือจะทำได้ตอนไหนก็ให้ตัดสินใจเอานะ

ส่วนตัวดิฉันเองก็แฉะแฉะในใจว่าจะต้องนั่งให้ได้ ๑ ชั่วโมงแน่นอน ก็เลยมาขึ้นในเขตที่ขีดเส้นไว้ว่า ๑ ชม. หลังจากนั้น ก็เริ่มถือปฏิบัติ ต่างคนต่างปฏิบัติ ส่วนตัวดิฉันเองแล้วชอบตามใจตัวเองอยู่เสมอ ความอดทนอดกลั้นมีน้อยมาก ถ้าเวลาปวดเมื่อยนิดหน่อยก็จะกลับขาทันที แต่ครั้งนี้ สัจจะคือสัจจะ ดังที่คุณแม่ซีกบอกไว้แล้ว ตัวดิฉันเองจะไม่ขอผิดคำพูดเด็ดขาด คือจะไม่ยอมกลับขาหรือขยับขาเด็ดขาด ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม

เริ่มลงมือนั่งตามพระอาจารย์บอกไว้ทันที พองหนอ ยบหนอ ๆ ๆ ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างถูกต้อง พอจนจะหมดเวลา ๑ ชม. กะว่าประมาณ ๕๐ นาที เห็นจะได้รู้สึกกับตัวเองว่าขาทั้งสองข้างเริ่มปวดทั้งซ้ายและขวา ดิฉันเองก็ไม่สนใจ หนักเข้าปวดมาก ๆ ปวดมาก ๆ ๆ ๆ จนขาทั้งสองข้างคงจะพองตัวออกเท่ากับเสาปลุกบ้านได้กระมัง ก็เลยกำหนดปวดหนอ ปวดหนอ ๆ ๆ ๆ ลงไปเรื่อย ๆ ไม่สนใจและไม่กระตุกกระดิกเลย

ทันใดนั้น ตาที่หลับไว้มีมิดมิดกลับสว่างจ้าเปรียบเหมือนกลางวัน โดยไม่คำนึงถึงความเจ็บปวดเลย ได้มองเห็นหลานชายที่ตายไปนานแล้วเข้ามาในกลางสนามจับล้อเกวียน แล้วโบกมือมาทางดิฉัน แล้วก็ส่งเสียงเรียกว่า *“นำครับ นำครับ ๆ ๆ พวกนี้มันอยู่ในให้ผมมาบอกว่านำว่า ท่านทั้งหลายพากันมาดูแลนายนะ”* ตัวดิฉันเองมองไปตามเสียงเรียกนั้นทันที ก็เลยเรียกชื่อหลานชายว่า *“อ้าว! นายชัย”* เขาชื่อว่านายชัย เขาเป็นตำรวจถูกรถลื่นล้อชนตาย เพราะตามจับของหนีภาษี ได้ตายไปหลายปีแล้ว *“ไหนล่ะอยู่ไหน ไครมาดูแลบ้าง”* ดิฉันถามเขา

แต่ตัวดิฉันอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ไม่ได้ใกล้กันเลย ดูไปแล้ว เป็นเหมือนสนามแข่งขันกีฬา คนที่เข้าแข่งต้องเอาแพ้อาชนะกัน เช่นนั้นแหละ ดิฉันได้มองไปตามมือที่เขาชี้บอกให้ดูพวกคนที่มาดู ก็เห็นได้ชัดเจนเลยว่า **เป็นคุณพ่อ คุณแม่ พี่เขย พี่สาว ของดิฉันที่ตายไปนานแล้ว** พากันมานั่งดูเป็นระเบียบบนเก้าอี้เหมือนเก้าอี้นักเรียนนั่ง ทุกคนมองมายังดิฉันอย่างสดใส พร้อมกับโบกมือให้กับดิฉันอยู่ไกล ๆ คล้าย ๆ กับว่าจะบอกว่า แหมเก่ง! หรือว่า แหมดีจัง! อะไรทำนองนี้ อีกไม่นานเท่าไรนัก ภาพที่มองเห็นนั้น หลานชายคนที่เดินมาหาบอกและสั่งลาขึ้นมา *“ไปก่อนนะนี่นะ”* เสียงดังพร้อมกับโบกมือลาคนเหล่านั้น พ่อ แม่ พี่สาว พี่เขยของดิฉันเองทั้งนั้น

สักครู่หนึ่ง หุกได้ยินเสียงพระอาจารย์ฝึกบอกว่าหมดเวลาเตรียมแผ่เมตตา พอมาถึงตอนเช้าทั้งสองข้างของดิฉันหายปวด และก็กลับมาเป็นขาอยู่ในสภาพเดิม นั่งต่อไปคงจะนั่งได้อีกนาน ดิฉันเองปลื้มปิติ ดีใจจนอยากตะโกนออกมาดัง ๆ ว่าเพื่อนเอ๋ย วันนี้ดิฉันทำได้ดีมาก ผ่านความเจ็บปวดเวทนาได้ เอาชนะได้กับกิเลสทั้งหลาย และก็ได้เห็น พ่อ แม่ พี่สาว พี่เขย หลานของดิฉันหมดทุกคนเลย และเป็นภาพที่ลืมไม่ลง จะจำไปจนวันตายว่าเหตุการณ์เช่นนี้ได้เกิดขึ้นกับดิฉันที่วัดอัมพวันนี่จริง ๆ พอกลับถึงห้องพักก็รีบเล่าให้เพื่อนฟังอย่างพอใจ ปิดใจยิ่ง พอวันต่อมาไม่เห็นอีกเลย ก็เลยคิดว่า ไม่มีจริงจิงอะไรเลย หายไปแล้ว สิ่งที่ทำให้เราดีใจสุดขีดนั้น ได้หายไปแล้ว จนถึงวันลาศกลับบ้านก็ไม่เห็นอีกเลย

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ ชูธรรมโม

ประสบการณ์ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

www.jarun.org

ตัวของดิฉันเองได้ไปเที่ยวศึกษาหาความรู้เรื่องนี้เป็นเวลานานหลายปีแล้ว เริ่มพาตัวเองเข้าไปไฝ่หาธรรมะ และฝึกทำสมาธิและปฏิบัติกรรมฐานมาหลาย ๆ แห่ง แต่ก็ไม่ได้พบได้เห็นเหมือนกับอยู่ที่วัดอัมพวันนี่เลย ถ้าหากใคร ๆ ต้องการจะพบญาติหรือผู้ที่ตายไปแล้วก็ให้ไปที่วัดอัมพวัน ตั้งใจเรียนตั้งใจปฏิบัติ แล้วเราก็จะพบสิ่งที่เราอยากพบ เห็นสิ่งที่เราอยากเห็น ตัวดิฉันเองคิดว่าถ้าหากมีเวลาและมีโอกาส จะย้อนกลับมาที่วัดอัมพวันอีกแน่นอนค่ะ

สวัสดีค่ะ

รัตนพร พงษ์เสนา

๑๙๔/๑๖ ซอยเรือหน้า อ.เมือง

จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

.....